

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: R. M., st. přísl.
trvale bytem

zastoupen Mgr. Vratislav Tauber, advokát
sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno

proti
žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutím žalované ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19431-2/ČJ-2018-930310-V238, a ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19431-3/ČJ-2018-930310-V238,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19431-2/ČJ-2018-930310-V238, a rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19431-3/ČJ-2018-930310-V238, **se zrušují** a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Policie České republiky - Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPB-278424/ČJ-2017-060026-SV, JID: PCR06ETRPO88502733, a rozhodnutí téhož správního orgánu ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPB-278424/ČJ-2017-060026-SV, JID: PCR06ETRPO88502764, **se zrušují**.
- III. Žalovaná **je povinna** uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6 800 Kč, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Vratislava Taubera, advokáta se sídlem náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19431-2/ČJ-2018-930310-V238 (dále též „napadené rozhodnutí“), a ze dne 22. 5. 2019, č. j. CPR-19431-3/ČJ-2018-930310-V238 (dále též „napadené rozhodnutí o nákladech řízení“). Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPB-278424/ČJ-2017-060026-SV, JID: PCR06ETRPO88502733 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ nebo „rozhodnutí o správním vyhoštění“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci dle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dobu 2 let. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících jeho výkonu. Zároveň bylo rozhodnuto, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování (§ 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).
3. Napadeným rozhodnutím o nákladech řízení bylo poté rozhodnuto o zamítnutí odvolání žalobce proti rozhodnutí ze dne 21. 5. 2018, č. j. KRPB-278424/ČJ-2017-060026-SV, JID: PCR06ETRPO88502764 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí o nákladech řízení“), kterým byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že byl žalobce dne 7. 12. 2017 v 10:10 hod. na pracovišti společnosti A. P., s.r.o., sídlem, IČ: (dále jen „společnost A. P.“), nacházejícím se na adrese B. 326, (dále jen „pracoviště B.“), podroben kontrole hlídky Policie ČR se zaměřením na oprávněnost pobytu cizinců a oprávněnost k výkonu zaměstnání na území České republiky. Žalobce na pracovišti prováděl v pracovním oděvu činnost spočívající ve strojovém čištění kovových výrobků, aniž by disponoval příslušným povolením Úřadu práce ČR, které by jej opravňovalo k výkonu tohoto zaměstnání.

II. Napadené rozhodnutí

5. Podle názoru žalované bylo prvostupňové rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a to na základě skutkového stavu věci, který byl zjištěn bez důvodných pochybností. Konkrétně pak žalovaná ve vztahu k odvolacím námitkám poukázala na skutečnost, že

je součástí spisové dokumentace rovněž evidence docházky poskytnutá společností A. P., ze které vyplývá, že žalobce vykonával na pracovišti B. od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017 pracovní činnost, přičemž mu bylo za účelem evidence přiděleno číslo 1. Žalovaná nepřisvědčila argumentaci žalobce, že v den pobytové kontroly 7. 12. 2017 pouze vypomáhal svým kamarádům, aniž by se jednalo o výkon pracovní činnosti. Z podkladů založených ve správním spisu totiž nevyplývá, že by byl žalobce jinou osobou požádán o poskytnutí občanské výpomoci, naopak se nacházel podle docházky na pracovišti.

6. Pokud se jedná svědeckou výpověď jednatele společnosti A. P. pana Ing. P. K., vyplývá z ní uzavření rámcové smlouvy se společností V. B. M. s.r.o., sídlem , IČ: (dále jen „společnost V. B. M.“), ze dne 4. 1. 2016 (včetně dodatku ze dne 4. 1. 2018), a to o provedení pomocných a manipulačních prací, opláchnutí a čištění materiálu, balení a přípravu dílů k expedici, přípravu palet k expedici, včetně úklidových a stavebních prací. Žalobce proto byl spolu s dalšími cizinci dlouhodobě poskytnut ve prospěch společnosti A. P. jako pracovní síla.
7. Prvostupňový správní orgán proto podle žalované správně dovodil, že žalobce sice disponoval zaměstnaneckou kartou s platností do 31. 3. 2019, ale ta jej opravňovala pouze k výkonu pracovní činnosti pro družstvo R. S., sídlem , IČ: (dále jen „družstvo R. S.“), s místem výkonu práce Praha, na pozici Dělník v oblasti výstavby budov. Pokud tedy vykonával ve prospěch společnosti A. P. pracovní činnost spočívající ve strojovém čištění kovových výrobků, nebyl k tomu oprávněn.

III. Žaloba

8. V žalobě žalobce namítal nesprávné posouzení skutkového stavu věci, který navíc nebyl dostatečně zjištěn. Oba správní orgány vzaly za prokázané, že žalobce vykonával na pracovišti B. závislou práci od 1. 11. 2017 do 7. 12. 2017 na pozici manipulačního dělníka pouze s odkazem na evidenci docházky, která byla do správního spisu založena. Žalobce je ovšem toho názoru, že nebyla tato skutečnost v řízení prokázána, když z daného výkazu docházky náplň pracovní činnosti žalobce vůbec nevyplývá. Jednatel společnosti A. P. navíc vypověděl, že neví, jakou práci a jak dlouho žalobce vykonával. Kromě toho potvrdil, že je na daném pracovišti prováděno více druhů prací, včetně stavebních a výkopových. Žalobci pak byla vydána zaměstnanecká karta umožňující výkon práce na pozici dělník v oblasti výstavby budov.
9. Kromě toho podle názoru žalobce výkaz docházky neodpovídá skutečnému stavu věci, pokud jsou jednotlivé údaje (začátek a konec směny) uvedeny u všech evidovaných dnů naprosto stejně. Jsou totiž dány důvodné pochybnosti, že byla docházka strojově přednastavena nebo byla doplněna třetí osobou. Sama o sobě navíc neprokazuje, že byl žalobce v uvedenou dobu na pracovišti přítomen. Pokud žalovaná argumentovala tím, že bylo žalobci přiděleno číslo 1, bylo tak učiněno rovněž ve vztahu k dalšímu cizinci, se kterým je vedeno řízení o správním vyhoštění pod č. j. CPR-19423-2/ČJ-2018-930310-V238. Uvedený výkaz docházky navíc obsahuje za měsíc listopad pouze záznamy mezi dny 27. 11. až 30. 11. 2017, nikoliv již od 1. 11. 2017, jak bylo správními orgány dovozeno.

10. Podle názoru žalobce správní orgány vycházely v řízení z pouhých předpokladů, aniž by v souladu se zákonem zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Z těchto důvodů žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil, uložil žalované povinnost nahradit náklady soudního řízení a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

11. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že bylo žalobci vytýkáno protiprávní jednání v období od 27. 11. 2017 do 7. 12. 2017. Správní orgány tedy nevycházely z toho, že žalobce vykonával na pracovišti B. práci již od 1. 11. 2017, ale že mu za toto období byla evidována docházka. Žalovaná pak dala žalobci za pravdu v tom, že bylo číslo 1 přiděleno také dalšímu cizinci. Na druhou stranu byli pracovníci odlišeni rovněž číslem karty a počtem odpracovaných hodin, pročež lze považovat evidenci docházky za dostatečně věrohodnou.
12. Žalobce pak ve správním řízení nenamítal, že u společnosti A. P. působil v režimu převedení na jinou práci. Naopak argumentoval tím, že pouze vypomáhal svým kamarádům, kteří jinak byli výkonem dané pracovní činnosti pověřeni. Žalobce byl ovšem při pobytové kontrole na pracovišti B. zastižen při strojovém čištění kovových výrobků, což neodpovídá účelu, pro který mu byla zaměstnanecká karta vydána. Z těchto důvodů žalovaná navrhla, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

13. Z úředního záznamu ze dne 7. 12. 2017 vyplývá, že byl žalobce na pracovišti B. spolu s dalšími cizinci kontrolován policejní hlídkou, přičemž v danou dobu vykonával pracovní činnost spočívající ve strojovém čištění kovových výrobků. V této souvislosti bylo ze strany jednatele společnosti A. P. panem K. sděleno, že všichni cizinci pracují přes agenturu V. B. M. jako manipulační dělníci, resp. nakládají a vykládají kovové výrobky z klecí. Policistům rovněž poskytnul kopii smlouvy o nájmu nebytových prostor mezi společnostmi A. P. a společností V. B. M., včetně výkazu odpracovaných směn všech pracujících cizinců za měsíc listopad a prosinec 2017.
14. Dále byly do správního spisu založeny výsledky lustrace žalobce v cizineckém systému a kopie jeho cestovního dokladu, na základě čehož bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce pak v rámci výsledku účastníka řízení do protokolu dne 7. 12. 2017 uvedl, že na území pobývá přechodně již 10 let a nemá zde žádné rodinné vazby, přičemž jeho vycestování do vlasti nic nebrání. K okolnostem výkonu práce na pracovišti B. se žalobce odmítl vyjádřit s vysvětlením, že tak učiní až za přítomnosti svého právního zástupce.
15. V této souvislosti si prvostupňový správní orgán opatřil zejména následující listiny: Dodatek k pracovní smlouvě mezi žalobcem a družstvem R. S., doklad o povolení k pobytu s platností do 31. 3. 2019, sdělení Úřadu práce ČR – krajská pobočka pro hl. m. Prahu o vydání zaměstnanecké karty žalobci a dalším osobám ze dne 13. 12. 2017, vyjádření společnosti A. P. (včetně doložené smluvní dokumentace se společností V. B. M. a evidence docházky žalobce za měsíce listopad a prosinec 2017), souhlasné stanovisko Ministerstva vnitra s prodloužením platnosti zaměstnanecké karty žalobce u

- družstva R. S. ze dne 15. 2. 2017 (druh práce – Dělníci v oblasti výstavby budov), smlouva o dílo mezi společností V. B. M. a družstvem R. S., pracovní smlouva žalobce s družstvem R. S. a cestovní příkaz k vykonání pomocných prací pro společnost V. B. M. od 1. 12. 2017 do 8. 12. 2017.
16. Za účelem objasnění výkonu pracovní činnosti žalobce na pracovišti B. byl poté proveden důkaz svědeckou výpovědí jednatele společnosti A. P. pana K., který k věci uvedl, že kontrolovaní cizinci byli agenturní zaměstnanci společnosti V. B. M. Podnikatelská činnost společnosti A. P. je zaměřena na předpovrchové úpravy kovů a jejich tepelná zpracování (např. odkalování, tryskání, žíhání apod.). Předmětem činnosti nejsou zednické práce, ale dochází k výstavbě vlastních prostor svépomocí, a to jak za pomoci vlastních zaměstnanců, tak zejména agenturních. Žalobce si svědek nepamatoval, neboť nepřihází s běžnými pracovníky do styku. K tomu doplnil, že agenturní zaměstnanci u jejich společnosti vykonávají všechno, resp. podílejí se také na stavebních, výkopových a pomocných stavebních pracích. Veškerou práci zadává pracovníkům mistr a docházka je evidována elektronicky.
17. Žalobce reagoval na výzvu prvostupňového správního orgánů prostřednictvím svého zástupce písemným vyjádřením ze dne 15. 3. 2018, ve kterém k položeným dotazům uvedl, že od roku 2017 pobýval na území ČR na základě zaměstnanecké karty. Při výše uvedené pobytové kontrole se v jeho případě nejednalo o výkon závislé práce, ale pomoc jiným pracovníkům (kamarádů z Ukrajiny), kteří jej o to požádali. Sám žalobce na pracovišti běžně prováděl pomocné stavební práce v souladu s uděleným povolením. Za jeho práci je odpovědné družstvo R. S., u kterého je delší dobu zaměstnán.
18. Do správního spisu bylo dále založeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ze dne 16. 3. 2018, ev. č. ZS40788, podle kterého bylo vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Ke stanovisku byla přiložena rovněž zpráva o zemi původu (Informace OAMP ze dne 22. 1. 2018). Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí o nákladech řízení, proti kterým se žalobce odvolal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
22. Žaloba je důvodná.

23. Krajský soud předně uvádí, že bylo v nyní posuzované věci rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců, který stanovuje, že „*policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, b) až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu¹⁶⁾ anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*
24. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců současně platí, že „*rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 citovaného zákona nelze vydat, pokud by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života cizince.*“
25. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění pak správní orgán v souladu s ust. § 174a odst. 1 citovaného zákona zohledňuje zejména *závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*“
26. K tomu krajský soud dodává, že správní vyhoštění cizince sice není podle ustálené judikatury speciální formou veřejnoprávního trestání, ale přesto se jako pobytové opatření zásadním způsobem dotýká individuálních zájmů a práv jednotlivce, jehož další pobyt na území České republiky a v rámci Evropské unie je dočasně znemožněn (k povaze správního vyhoštění viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, čj. 5 Azs 94/2005-52; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
27. K vyhoštění cizince z území proto může dojít pouze za předpokladu, že jsou dodrženy všechny pozitivní a negativní podmínky stanovené zákonem, což může být řádně posouzeno jen tehdy, pokud jsou skutkové okolnosti případu dostatečně zjištěny. V této souvislosti je vhodné doplnit, že k ukládání daného opatření dochází v rámci správního řízení svého druhu, které podléhá obecné právní úpravě obsažené v zákoně č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Ve vztahu k žalobním námitkám je pak relevantní zejména ust. § 3 ve spojení s ust. § 50 a násl. správního řádu, podle kterých jsou správní orgány povinny zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž mohou za tímto účelem využít jakýchkoliv důkazních prostředků, pakliže byly získány v souladu se zákonem.
28. Přestože tedy primárně záleží na úsudku správního orgánu, které důkazy budou provedeny a jak budou v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů hodnoceny, nesmí tento postup odporovat jejich skutečnému obsahu nebo být projevem libovůle v rozhodování. Pokud správní orgány skutkový stav nezbytný pro vydání rozhodnutí v rozporu se zákonem dostatečně nezjistí, není v kompetenci příslušného správního soudu, aby jejich činnost ve větším rozsahu nahrazoval (srov. rozsudky Nejvyššího

správního soudu ze dne 18. 11. 2015, č. j. 2 As 142/2015 – 51, a ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89).

29. Ve vztahu k nyní posuzované věci pak krajský soud připomíná, že mezi stranami nebylo předmětem sporu, že byl žalobce v době provedení pobytové kontroly držitelem platné zaměstnanecké karty, která jej opravňovala k výkonu závislé práce pro družstvo R. S., a to na pracovní pozici „Dělník v oblasti výstavby budov“. Prvostupňový správní orgán naopak považoval s odkazem na podklady založené ve spisu (zejména úřední záznam o pobytové kontrole a evidence docházky) za prokázané, že žalobce vykonával na pracovišti B. nejméně dne 7. 12. 2017 závislou práci spočívající ve strojovém čištění kovových výrobků, což je v rozporu s uděleným povolením. Žalovaný poté v odůvodnění napadeného rozhodnutí doplnil, že *„je zcela irrelevantní, zda byla doložena v jednotlivých dnech konkrétní pracovní činnost. Lze najisto předpokládat, že pracovní činnost účastníka řízení nikterak nevybočovala z náplně pracovní činnosti, u níž byl kontrolován.“*
30. Co se týče výkazu docházky žalobce za měsíce listopad a prosinec 2017, krajský soud se na rozdíl od žalobce nedomnívá, že může být věrohodnost evidovaných časových údajů důvodně zpochybněna jen proto, že jsou všechny zaznamenané příchody a odchody totožné, neboť tato okolnost běžně souvisí s pevně stanovenou pracovní dobou a automatickým zaokrouhlováním údajů příslušným elektronickým systémem. Rozlišení jednotlivých pracovníků osobním číslem a speciálním číslem karty pak jejich záměnu spolehlivě vylučuje. Ve správním řízení ostatně nebyla správnost zaznamenaných příchodu a odchodů na pracoviště zpochybněna, přičemž argumentace uvedená v žalobě zůstala pouze v rovině nepodložených spekulací.
31. Žalovaná poté sice vymezila v odůvodnění napadeného rozhodnutí přítomnost žalobce na pracovišti B. poněkud zavádějícím způsobem, pokud uváděla jako rozhodné období 1. 11. 2017 - 7. 12. 2017, neboť z výkazu elektronicky vedené docházky a závěrů prvostupňového správního orgánu vyplývá, že žalobce měl v daném místě vykonávat závislou práci až ode dne 27. 11. 2017. S ohledem na související vymezení identického počtu odpracovaných hodin lze ovšem usuzovat, že se jednalo pouze o upřesnění začátku evidovaného období, tedy nikoliv faktické přítomnosti žalobce na pracovišti.
32. Naopak musí krajský soud přisvědčit žalobci v tom, že kromě jeho přítomnosti na pracovišti B. v období od 27. 11. 2017 do 7. 12. 2017 není z podkladů založených ve správním spisu vůbec zřejmé, jakou konkrétní pracovní činnost zde vykonával. Správní orgány v tomto ohledu sice vycházely z úředního záznamu, ale ten se vztahuje pouze k časově omezené pobytové kontrole dne 7. 12. 2017, tedy k době, kdy ani nebyla přítomnost žalobce na pracovišti v elektronicky vedené evidenci ani ručně vyplněné a podepsané docházkové listině za měsíc prosinec 2017 nijak zaznamenána. Žalobce sice vůbec nezpochybnil, že v danou dobu skutečně sundával strojově očištěné výrobky a ukládal je do přepravného koše. Podle jeho tvrzení se však v tomto případě nejednalo o výkon závislé práce, ale pouhou pomoc kamarádům z Ukrajiny, kteří jej o to požádali. Kromě této jednorázové výpomoci měl provádět v souladu se zaměstnaneckou kartou pomocné stavební práce.
33. Ze svědecké výpovědi jednatele společnosti A. P. pana K. poté vyplývá, že pracovníci poskytnutí na základě rámcové smlouvy se společností V. B. M. provádějí na pracovišti

- B. rovněž stavební, výkopové a pomocné stavební práce. Přestože se nejedná o předmět činnosti společnosti A. P., zajišťuje tímto způsobem svépomocí výstavbu vlastních provozních prostor. Konkrétní náplň pracovní činnosti žalobce však pan K. neznal, neboť je zadávána prostřednictvím vedoucích pracovníků a mistrů na daném úseku.
34. Podle názoru krajského soudu tak nebyly v řízení provedeny žádné důkazy svědčící o tom, že žalobce vykonával dne 7. 12. 2017 (natož v jinou dobu) závislou práci spočívající ve strojovém čištění kovů. Jediným relevantním podkladem vztahujícím se k této otázce je výše uvedená svědecká výpověď, která však skutkovou verzi žalobce nevyvrací. Naopak potvrzuje jeho tvrzení o tom, že jsou na pracovišti B. pomocné stavební práce cizími pracovníky také vykonávány. S ohledem na povahu řízení o správním vyhoštění tak měly správní orgány za účelem zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností provést další důkazy, a to například svědeckou výpověď údajných kamarádů z Ukrajiny či jiných spolupracovníků žalobce, popř. vedoucího pracovníka či mistra, který žalobci v rozhodném období práci přiděloval.
35. Ve vztahu k žalobcem namítaným nedostatkům ohledně zjišťování skutkového stavu věci dále krajský soud připomíná, že byla pracovní činnost žalobce u společnosti A. P. prvostupňovým správním orgánem považována za protiprávní nejen z důvodu výkonu jiného druhu práce než je uveden v zaměstnanecké kartě dne 7. 12. 2017, ale rovněž proto, že se také ve zbývajících dnech (27. 11. 2017 – 6. 12. 2017) fakticky jednalo o nepřipustnou změnu zaměstnavatele na principu dlouhodobého poskytování pracovních sil.
36. K tomu je vhodné doplnit, že žalovaná tyto skutečnosti jednoznačně nereflektovala, neboť závěry prvostupňového správního orgánu ohledně změny zaměstnavatele a výkonu jiného druhu práce z časového hlediska navzájem směřovala. Podle názoru krajského soudu je proto napadené rozhodnutí na samotné hranici přezkoumatelnosti, přičemž v tomto ohledu obстоjí jen díky odkazu na závěry učiněné v prvostupňovém rozhodnutí a obecně uplatňovanou zásadu jednoty správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 As 10/2012-48).
37. Pokud se jedná o argumentovanou změnu zaměstnavatele bez souhlasu příslušného orgánu veřejné moci, krajský soud připouští, že by se jednalo o porušení podmínek uvedených v zaměstnanecké kartě, resp. o výkon zaměstnání bez příslušného povolení, což je zákonný důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 3. zákona o pobytu cizinců. Stejně jako v případě výše uvedeného výkonu jiného druhu práce (strojové čištění kovů namísto výstavby budov), by ovšem muselo být bez důvodných pochybností prokázáno, že se nejednalo pouze o dočasné vyslání žalobce na pracovní cestu, a to za účelem realizace konkrétní zakázky.
38. V tomto ohledu vycházely správní orgány z toho, že žalobce vykonával ve stanoveném období pracovní činnost v prostorách a pod vedením mistra společnosti A. P., která mu poskytla pracovní oděv, pomůcky a evidovala docházku. Pan K. navíc jako jednatel dané společnosti během svědecké výpovědi uvedl, že se v případě žalobce a dalších cizinců jedná o agenturní zaměstnance poskytnuté na základě smlouvy se společností V. B. M. Přestože je součástí správního spisu smlouva o dílo mezi družstvem R. S. a společností V. B. M., která měla dále uzavřenu rámcovou smlouvu o provedení prací a výkonů se společností A. P., bylo podle názoru správních orgánů účelem této

dokumentace obcházet konkrétní podmínky stanovené v zaměstnanecké kartě. Na jejím základě totiž mohl žalobce pracovat výhradně pro družstvo R. S., a to v Praze, na pozici „Dělník v oblasti výstavby budov“. V této souvislosti prvostupňový správní orgán doplnil, že cestovní příkaz byl vystaven na období 1. 12. 2017 – 8. 12. 2017, přestože žalobce pracovní činnost na pracovišti B. vykonával již ode dne 27. 11. 2017.

39. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že může smluvní vztah mezi jednotlivými podnikatelskými subjekty vyvolávat v kontextu uvedených okolností na první pohled dojem, že se jedná o často uplatňovaný model obcházení zákona o pobytu cizinců a právních předpisů na úseku zaměstnanosti, a ve smyslu fiktivního vysílání na pracovní cestu za účelem dlouhodobého poskytnutí pracovních sil. Přesto nelze ani v tomto směru rezignovat na řádné zjištění skutkového stavu, a to zejména za předpokladu, že nebyl dostatečně prokázán výkon jiného druhu práce, než je uveden v zaměstnanecké kartě (viz výše), přičemž bylo cizinci uloženo správní vyhoštění v délce 2 roky, tedy nad spodní hranici zákonného rozpětí.
40. V této souvislosti krajský soud samozřejmě neopomíjí skutečnost, že se správní orgány pravidelně setkávají s obdobným řetězením smluvních ujednání mezi více podnikatelskými subjekty, podloženým rovněž cestovními příkazy, kterým je v rozporu se zákonem usilováno o zprostředkování práce cizincům na českém území bez potřebného povolení. K tomu je ovšem vhodné doplnit, že mnohdy jedná o právní případy s mezinárodním prvkem, resp. týkají se přeshraničního poskytování pracovních sil, aniž by dotčený cizinec na území státu vysílajícího subjektu předtím pobýval. V důsledku toho je zřejmé, že se nemůže po dokončení pracovního úkolu navrátit zpět ke svému zaměstnavateli, pakliže tento fakticky funguje pouze jako agentura zprostředkující zaměstnání u jiných podnikatelských subjektů (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 33 A 29/2019, sp. zn. 33 A 28/2019 nebo sp. zn. 33 A 61/2018; dostupná na www.nssoud.cz).
41. V nyní posuzované věci se však jedná o jinou situaci, neboť měl být žalobce vyslán do společnosti A. P. za účelem provedení nutných prací po dobu několika dní ze strany družstva R. S., u kterého byl prokazatelně v pracovněprávním poměru a byla v této souvislosti opakovaně vydána (prodloužena) zaměstnanecká karta. Pracovní minulostí žalobce před jeho vysláním do společnosti A. P. se však správní orgány vůbec nezabývaly, přestože mohly tyto informace přispět k objasnění toho, zda a v jakém rozsahu družstvo R. S. přidělovalo žalobci práci v oblasti výstavby budov, popř. zda se jeho činnost naopak zaměřovala v rozporu s účelem zaměstnanecké karty na pouhé zprostředkování zaměstnání u jiných subjektů.
42. Za účelem vyloučení možného vyslání žalobce na pracovní cestu se proto měly správní orgány více zabývat nejen povahou smluvních vztahů jednotlivých společností, ale také faktickou činností družstva R. S., u kterého byl žalobce formálně zaměstnán. V tomto ohledu přicházelo v úvahu vyžádat si doložení konkrétních zakázek nebo prací, které družstvo R. S. v oblasti výstavby doposud vykonalo, popř. provést důkaz svědeckou výpovědí jednatele nebo jiné oprávněné osoby, která by mohla objasnit rovněž okolnosti týkající se vystavení cestovního příkazu. Jelikož nebyly tyto kroky ve správním řízení učiněny, zůstaly důvodné pochybnosti, zda výkon pracovní činnosti

žalobce u společnosti A. P. skutečně probíhal na základě změny zaměstnavatele v rozporu s podmínkami stanovenými v ust. § 42g odst. 7 zákona o pobytu cizinců.

43. S ohledem na skutečnost, že bylo napadené a prvostupňové rozhodnutí z výše uvedených důvodů zrušeno, rozhodl krajský soud rovněž o zrušení napadeného rozhodnutí o nákladech řízení a prvostupňové rozhodnutí o nákladech řízení, která jsou na nich existenčně závislá (akcesorická), a to i přesto, že je možno je vydat samostatně.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Po důkladném přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, tedy shledal krajský soud žalobní námitku proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci za důvodnou a nezbylo mu tak, než napadená rozhodnutí v meritu věci i o náhradě nákladů řízení zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení (výrok I.), přičemž s přihlédnutím k charakteru zjištěného pochybení shledal krajský soud nezbytným podle § 78 odst. 3 s. ř. s. též zrušení rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v těchto věcech (výrok II. tohoto rozsudku. V této souvislosti krajský soud příslušnému správnímu orgánu ukládá, aby v navazujícím řízení doplněním dokazování, popř. hodnocením již nashromážděných podkladů, odstranil důvodné pochybnosti ohledně povahy a druhu pracovní činnosti, kterou žalobce v rozhodnou dobu u společnosti A. P. vykonával.
45. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady na právním zastoupení advokátem za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci a sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Zástupce žalobce krajskému soudu nedoložil, že je plátcem DPH. Celkem je tedy žalovaná povinna žalobci na nákladech řízení nahradit částku 6 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. července 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. K.